

stížních bodů nepřecisuje a zejména nevytýká, že by správní řízení bylo v nějakém směru vadné. Uvádí-li stěžovatel, že dosud ani policejně ani soudně nebyl trestán, nemá námitka ta významu, poněvadž vyhoštění po zákonu potrestáním cizince podmíněno není, a ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti může dojistá způsobeno býti přítomností cizincovou ve zdejší území podle okolností zcela bez ohledu na to, lze-li mu prokázati nějaký čin po zákonu přímo trestný. Stejně pak i tvrzení stěžovatelovo, že se živí jako obchodní zástupce, doložené prohlášením firmy Leopold B. ze dne 1. ledna 1919, které ostatně je vyvráceno protokolem o jeho výslechu dne 24. ledna 1920, při němž konstatováno, že je bez zaměstnání, nebylo by s to, aby vyloučilo úsudek jinými okolnostmi podepřený, že pobyt stěžovatelův ve zdejší území ohrožuje veřejný pořádek a bezpečnost, a že tedy jsou dány podmínky pro jeho vyhoštění.

Zbývá tedy jediná námitka, totiž že vyhoštění odporuje zákonu o nabytí domovského práva, které ustanovením § 13 úst. zák. z r. 1920 č. 236 sb. zachováno v platnosti, porušuje stěžovatelova nabytá práva osobní a politická a zbavuje ho nároku, aby se stal státním občanem československým, kterého nabyl desetiletým pobytem v Brně. Ani tato námitka není však důvodnou. Podle § 5 nov. k zák. o právu domovském z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. nabývají ovšem cizinci, kteří splnili podmínky § 2 cit. zákona, nároku na to, aby byli přijati do domovského svazku obce pobytu, avšak jen s výhradou, že nabudou také státního občanství; nároku na udělení tohoto státního občanství nenabývají. Dokud jim státní občanství nebylo uděleno, a tím zároveň nebyla splněna podmínka vzniku jich domovského práva v obci pobytu, nemají ani domovského práva ani státního občanství a neporušuje tedy vyhoštění — byť i mařilo snad jejich ná d ě j i na udělení státního občanství — žádného jejich p r á v a.

Je tedy stížnost bezdůvodná.

Č. 837.

Vojenské záležitosti: Zákon ze dne 19. března 1920 č. 194 sb. z. a n. neposkytuje právního nároku na převzetí jako gážista do čl. činné služby vojenské. Předběžného slyšení žadatelova před odmítnutím žádosti není třeba.

(Nález ze dne 12. května 1921 č. 5776.)

V ě c: Karel L., major v Čes. Lípě (adv. Dr. Patz z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o převzetí do služeb československé branné moci.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Dne 10. září 1919 podal aktivní major z povolání býv. rakouské zeměbrany Karel L. v České Lípě předepsanou přihlášku, v níž žádal za přijetí do svazku Československé armády, jako aktivní gážista z povolání. Výnosem z.... ministerstvo národní obrany rozhodlo, že podle dobrozdání osobní a stížnostní komise... a souhlasného konečného návrhu revisní komise... žadatel nevyhovuje požadavkům kladeným na

československého důstojníka a že následkem toho návrhu, potvrzeného ministerstvem národní obrany, jmenovaný přesazuje se dnem 1. srpna 1920 do kategorie vojenských pensistů. Nároky na pensijní požitky odpovídající jeho bývalé hodnostní třídě, zůstávají v platnosti.

Podanou stížnost, vytýkající provedení řízení vadnost a zmatečnost, poněvadž stěžovatel nebyl vůbec slyšen a nebyla mu poskytnuta možnost se ospravedlniti, nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

§ 1 zák. z 19. března 1920 č. 194 sb. z. a n., jenž upravuje přejímání vojenských gážistů býv. rak.-uh., rakouské a uherské branné moci do branné moci republiky československé, stanoví, že ministerstvu národní obrany přísluší právo přejímati zmíněné gážisty do vojenských služeb československé republiky jako československé vojenské gážisty podle vlastního uvážení. Ze znění tohoto ustanovení a ze srovnání jeho s ostatními předpisy zákona, které mluví o nároku na zaopatřovací požitky, resp. odbytné býv. vojenských gážistů, je nepochybně patrné, že zákon žádného právního nároku na převzetí do československé činné služby vojenské jako gážisty neposkytuje, a že ponechává rozhodnutí o tom, mají-li bývalí gážisté takto býti převzati, úplně volnému, ničím nevázanému uvážení ministerstva národní obrany. Zákon nepředepisuje také žádného určitého řízení, které by rozhodnutí to mělo snad předcházeti, a zejména nenařizuje pro tento případ, že by žadatel měl býti slyšen a jemu poskytnuta příležitost, aby se ospravedlnil a svých zájmů hájil. Ani prováděcí nařízení ze dne 3. září 1920 č. 514 sb. z. a n., v odvodním spise zmíněné, kterého ovšem na přítomný případ nelze použít, poněvadž bylo vydáno teprve po naříkaném rozhodnutí, nepředepisuje žádného řízení za účasti strany, obsahující toliko předpisy povahy instrukcionelní, které na zevní poměr vůči žadateli se nevztahují. Nepřísluší-li však dle toho, co řečeno, žádného právního nároku na převzetí do československé armády, a není-li také výslovně předepsáno, že k řízení o přihlášce jest podatele přihlášky přibrati, nelze spatřovati vady řízení v tom, že stěžovatel nebyl před rozhodnutím slyšen.

Je tedy stížnost bezdůvodná...

Č. 838.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti (Čechy):
* Pro vyšetření přírůstku hodnoty nemovitosti ve smyslu § 12 česk. řádu o dávce z 29. prosince 1915 č. 83 z. z., když zcizení podléhá schválení dle § 51 zák. ze 7. května 1874 č. 50 ř. z. o zevních poměrech kat. církve, rozhodná je doba, kdy se zcizovacímu jednání dostalo schválení příslušného úřadu.

(Nález ze dne 12. května 1921 č. 5777.)

Věc: Klášter Benediktinů u sv. Markéty v Břevnově (adv. Dr. Fr. Ulberth z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Trhovou smlouvou ddo Břevnov 10. března 1918 prodal klášter Benediktinů v Břevnově s výhradou schválení příslušným správ-